

عنوان مقاله:

اثر بخشی آموزش فرزندپروری هشیار مبتنی بر رویکرد ایماگوتراپی بر تعامل والد کودک مادران فرزند مبتلا به ناتوانی یادگیری

محل انتشار:

فصلنامه ناتوانی های یادگیری، دوره 10، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حسین متین - گروه مشاوره، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

ناصر یوسفی - گروه مشاوره، دانشکده علوم انسانی و اجتماعی، دانشگاه کردستان، کردستان، ایران.

محیا سلگی - گروه مشاوره، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه رازی، کرمانشاه، ایران.

مژگان حیاتی - گروه مشاوره، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

هدف: این پژوهش با هدف بررسی تاثیر آموزش فرزندپروری هشیار مبتنی بر رویکرد ایماگوتراپی بر تعامل والد کودک مادران فرزند مبتلا به ناتوانی یادگیری انجام شد. روش ها: پژوهش حاضر نیمه آزمایشی و طرح مورد استفاده پیش آزمون پس آزمون با گروه کنترل بود. جامعه آماری شامل همه مادران فرزند مبتلا به ناتوانی یادگیری شهر همدان در سال ۱۳۹۸ بودند که از بین آن ها نمونه ای به حجم سی نفر به روش نمونه گیری در دسترس انتخاب و به طور تصادفی در دو گروه پانزده نفری آزمایش و کنترل قرار گرفتند. از هر دو گروه، پیش آزمون به عمل آمد و گروه آزمایش، آموزش فرزندپروری هشیار را در چهار بخش به تعداد هشت جلسه نود دقیقه ای دریافت کردند، در حالی که به گروه کنترل این آموزش ارائه نشد و در پایان برای هر دو گروه، پس آزمون اجرا شد. ابزار استفاده شده در این پژوهش، پرسش نامه تعامل والد فرزند پیمانها بود. اطلاعات پژوهش با استفاده از روش کوواریانس چندمتغیری تحلیل شد. یافته ها: نتایج این پژوهش نشان داد که فرزندپروری هشیار تاثیر معناداری بر تعامل و همچنین خرده مقیاس های تعارض، نزدیکی و وابستگی مادران فرزند مبتلا به ناتوانی یادگیری داشت ($P < 0.001$). نتیجه گیری: پیشنهاد می شود از این روش برای آگاه کردن والدین در زمینه برقراری ارتباط هشیار با فرزندان خود استفاده شود.

کلمات کلیدی:

فرزندپروری هشیار، ایماگوتراپی، تعامل والد-کودک، ناتوانی های یادگیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1412693>

